

שלום יקרות ויקרים,

הפעם אני כותבת את דבר האגודה ממקום אישי, הכרוך בערב רב של רגשות. בעוד ימים ספורים אסיים את תפקידי כיו"ר המייסדת של האגודה לחינוך מיני בישראל ומתבקש שאנצל במה זו לכמה מילות סיכום ופרידה. דחיתי את כתיבת שורות אלו, ממש עד הרגע האחרון, כי כמו רוב האנשים גם אני לא אוהבת פרידות (יותר קל לעשות 'גוסטינג' ופשוט להיעלם 😊). אבל כיוון שבחינוך מיני עסקינן, אני צריכה לעשות מודלינג לערכים שאנחנו מחנכות ומחנכים אליהם, ועל אף הרגשות המציפים אאלץ לעשות פרידה יפה, ראויה ומכבדת את מי שהייתי איתה במערכת יחסים אינטנסיבית בשנים האחרונות.

אז הקשר בינינו התחיל לפני ארבע שנים. בשנה הראשונה בנינו את הקשר שלנו מאפס, עוד לא הכרזנו על הקשר באופן רשמי, עבדנו בעיקר על בניית היסודות שלו. זה התחיל כחלום, אולי יותר מדויק לומר כצורך שזעק מהשטח והרגשתי שאני חייבת לתת לו מענה. אך חשוב לשים את הדברים על השולחן ולומר שהיחסים בינינו מעולם לא היו בלעדיים, היא מראש אמרה לי שהיא בקטע של ריבוי פרטנרים ופרטנריות וגם לי זה התאים. אז אספתי אנשי ונשות מקצוע נוספים שמפנטזים עליה ורוצים בה בכל מאודם, וביחד מיסדנו את הקשר, והקמנו אותה - האגודה לחינוך מיני בישראל.

וכך גבירותיי ורבותיי, מיסדנו לראשונה את פרופסיית החינוך מיני בישראל - מתוך תשוקה, אמונה, תחושת שליחות, אהבה עזה למקצוע החינוך המיני, רעות, קולגיאליות ועם הרבה פשרות ומשאים ומתנים. ראינו לנגד עינינו אגודה שתיתן בית, קול, גב מקצועי וקהילה לפרופסיה כל כך חשובה, מורכבת ולעיתים גם מאתגרת.

לאחר שנת ההקמה, זכיתי לכהן שלוש שנים כיו"ר המייסדת של האגודה, בהתנדבות יש לומר, לצד וועד מנהל מדהים, מזכ"לית מושלמת ומנכ"לית שאין כמותה עוד בעולם (תודות שמיות בהמשך). בשלוש השנים האלו ניצבה בפינו עבודה רבה - לבסס אמון, ליצור תחושת שייכות לקהילה, להבין מה ה-DNA של האגודה ולכן שטה הספינה, לייצר שיתופי פעולה בתוך ומחוץ לשדה, להקים צוותים, וועדות, להעניק שירותים מקצועיים, להציב רף מקצועי גבוה לפרופסיה, לשווק החוצה את תחום החינוך המיני ואף להילחם על עצם קיומו. אני מסתכלת על מה שהאגודה עושה כיום, על הפעילות הענפה, על ההשפעה, על הנוכחות בשדה - ויודעת שאנחנו עושות דברים גדולים וחשובים. דברים שמשנים מציאות, שמקדמים חינוך מיני מקצועי, אחראי ורגיש, ושנותנים תוקף אמיתי לפרופסיה שלנו בישראל. היום ברור לי עד כמה מה שיצרנו כאן הוא דבר גדול ומשמעותי עבור החברה כולה, עבור שדה החינוך המיני ועבור העוסקות והעוסקים בתחום.

אז כשאני מסכמת את כהונתי כיו"ר המייסדת של האגודה הלב שלי קודם כל מלא בגאווה ושמחה, ומצד שני גם בהתרגשות ועצב של פרידה ממי שמקודם המשלתי לבת זוג כדי להקליל, אבל היא יותר כמו 'בייבי' שלי.

כיוון שאני לא האמא היחידה של ה'בייבי' הזו, והיא ממש פרי של הורות משותפת עם בני ובנות אדם כל כך מסורים, אמביציוניות, מקצועיים ואהובות, אני מסיימת את תפקידי באמון מלא וביטחון עמוק בהנהגה שממשיכה מכאן. אין לי ספק שהאגודה תמשיך לצמוח, להתרחב ולהגיע למקומות גבוהים, משמעותיים ומשפיעים עוד יותר. אני גם סומכת על כל מי שפועלת ופועל בשדה החינוך המיני, שיהיה לכם חשוב לשמור על האגודה, לתמוך בה, לקחת בה חלק ולהמשיך להזין אותה בעשייה, במחויבות ובאחריות משותפת (אם אתה עדיין לא חברה או ידיד, אז קדימה, למה אתה מחכה?)

אני רוצה להודות מעומק הלב לשותפות שלי לדרך על האמון, על הליווי, על העבודה המשותפת, ועל הרגעים הטובים והמורכבים כאחד. זו זכות גדולה ללכת דרך משמעותית כזו יחד. אז תודה ענקית לחברות הוועד המנהל המייסד של האגודה – סיון לוטן, ד"ר נטע ארנון שושני, ד"ר מיכל פרינס, נידאל מוסא, סהר גל, שלומית הברון, זהבה טמיר, לירון באוכנר, יעל טל-פואה ואיתי אמדורסקי. תודה עצומה לעתר רוזנפלד, מנכ"לית האגודה, שאני לא יודעת מה היינו עושות בלעדיה. ואחרונה חביבה, תודה לך מיכל בינט הורביץ, שותפתי לחלום ולהגשמתו מהרגע הראשון, אני לא חושבת שיש מילים בעולם לתאר עד כמה היית (ועודך) משמעותית להקמת האגודה.

תודה לכל שותפה ושותף לדרך, שלקחו חלק בוועדות, בצוותים, בפורומים ובהתנדבות בשלבים השונים, כולכם הייתם מקור גדול להשראה. אני מסיימת את הכהונה הזו כאמור בהתרגשות גדולה, שמחה על מה שהיה ונבנה (ועל הזמן שהולך להתפנות לי), ועצב טבעי של פרידה. אבל מעל הכול, אני מסיימת בתחושת אופטימיות - האגודה קיימת, חזקה, חיה ופועמת, והעתיד שלה בידיים טובות. תודה על הזכות הגדולה שניתנה לי להוביל מהלך כזה.

אני לא יודעת למה אני מרגישה צורך לסיים דווקא עם המשפט הזה, אולי זה קשור לרוח התקופה: "בְּמָקוֹם שֶׁאֵין אָנָשִׁים, הַשְׁתַּדֵּל לִהְיוֹת אִישׁ" (משנה, מסכת אבות, פרק ב'). מאחלת לכולנו, איש ואישה כאחד, להיות ראויות למקצוע שלנו, ראויות לנוער ולצוותים שאנחנו פוגשות וסוכנות של שינוי חברתי, למען חברה שוויונית, בטוחה, מכבדת והוגנת יותר. מקווה לראותכם ביום שישי הקרוב בכנס של האגודה, שהולך להיות לא פחות ממדהים.

שנראה בשמחות ובאקטיביזם,

ד"ר חן קצביץ' פרסלר, יו"ר האגודה

כנס החורף של האגודה לחינוך מיני בישראל

האגודה לחינוך מיני בישראל

מה נשתנה?

מבט רב תחומי על התבגרות מינית

יום שישי, י"ב בשבט תשפ"ו, 30.1.2026, 13:15-08:15
אודיטוריום מכון מופ"ת, תל אביב-יפו

התכנסות 08:45-08:15
פתיחה וברכות 09:00-08:45

התבגרות מינית: המהלך התקין והאתגרים האפשריים | פרופ' לילית דה-פריס, רופאה בכירה, מומחית באנדוקרינולוגיה ילדים 10:00-09:00

נערים והתבגרות מינית - מה עובר עליהם באמת? | ד"ר קובי רייזמן, אורולוג, מטפל מיני מוסמך, מנהל בית הספר לבריאות מינית של ה-ESSM, מנהל שותף במרכז אישי 10:30-10:00

גינקולוגיה של נערות - מה חשוב שנדע? | ד"ר דבורה באומן, מומחית בגינקולוגיה ילדות ומתבגרות, מנהלת מרכז בת עמי בהדסה עין כרם 11:00-10:30

הפסקה 11:30-11:00

מוח, מיניות וזהות: מסע ניוירוביולוגי בהתבגרות המינית ובבניית העצמי | ד"ר קרן בן יצחק, מומחית במדעי המוח ובפסיכולוגיה מחקרית, פסיכותרפיסטית 12:30-11:30

פאנל: התבגרות מינית: קולות מהשטח - עבודה חינוכית עם מתבגרים ומתבגרות | בהשתתפות: דפנה פלר, סהר נל, יוני אביטן, לירון בן אדרת, הייא חמזה פתפוח. מנחה: אניה מילר הלל 13:15-12:30

שבת שלום 13:15

האגודה לחינוך מיני בישראל sei.org.il
צוות ההנחה: אורנה שושן, אניה מילר הלל, סהר נל ועוד רחוקים

כנס החורף של האגודה: מה נשתנה?

מבט רב תחומי על התבגרות מינית

ביום שישי הקרוב זה קורה, ואתם לא רוצים לפספס!

כנס החורף של האגודה לחינוך מיני בישראל יתקיים השנה ב-30.1.2026 בתל אביב (ובזום) ויעסוק הפעם בהיבטים רב תחומיים על התבגרות מינית, עם מגוון הרצאות מהמובילות והמובילים בתחום, פאנל של אנשי ונשות חינוך ועוד הפתעות מיוחדות. כרטיס לכנס מקנה גם גישה לתכנים המוקלטים למשך שבועיים.

כרטיסים אחרונים [כאן](#).

האגודה לחינוך מיני בישראל

בחירות לאגודה

30.1.2026

האגודה לחינוך מיני בישראל info@sei.org.il

בחירות למוסדות האגודה

יתקיימו ב-30.1.2026, מיד בתום הכנס. חברי וחברות אגודה - בואו להשפיע על עתיד האגודה!

קול קורא להצטרפות לפורום החברה הערבית - האגודה לחינוך מיני בישראל دعوة للانضمام إلى منتدى المجتمع العربي - الجمعية للتربية الجنسية في إسرائيل

האגודה לחינוך מיני בישראל מזמינה נשות ואנשי מקצוע מהחברה הערבית, הפועלות והפועלים בשדה החינוך המיני, להצטרף ולהיות שותפות. בפורום החברה הערבית באגודה. تدعو الجمعية للتربية الجنسية في إسرائيل المهنيات والمهنيين من المجتمع العربي، العاملات والعاملين في مجال التربية الجنسية، إلى الانضمام والمشاركة كشركاء في منتدى المجتمع العربي التابع للجمعية. [לפרטים נוספים למزيد من التفاصيل.](#)

מפגש פורום חינוך מיוחד של האגודה: ניסוח מסמך המלצות

ב-5.2 בין השעות 20:00-21:30 תתקיים פגישת עבודה של פורום החינוך המיוחד לניסוח נייר עמדה בנושא סדנאות חיצוניות וחד-פעמיות לתלמידות. החינוך המיוחד. מוזמנות. להצטרף לפורום ולקחת חלק בעשייה! [להצטרפות לפורום](#)

מפגשי פורום להט"ב-קוויר של האגודה: תהליך גיבוש מסמך המלצות

פורום להט"ב-קוויר מזמין אתכם לקחת חלק בתהליך גיבוש מסמך המלצות לחינוך מיני למגוון מיני ומגדרי. מפגשי העבודה יתקיימו בזום במהלך פברואר ומרץ. [לקחת חלק בתהליך](#)

טור דעה בעקבות הכנס "עד החתונה" של השדולה למען

האישה החרדית והדתית

דינה שלו, MSW, מנכ"לית עמותת [לדעת לבחור נכון](#)

לפני כחודשיים התקיים בכנסת כנס "עד החתונה", בו דובר שוב ושוב על המושג "מיניות בריאה", אך כמעט תמיד במשמעות אחת בלבד: מיניות שמתקיימת אך ורק בתוך נישואין. לא כהצעה ערכית לקהילה מסוימת, אלא כקנה מידה מוסרי כללי שמבקש להחליף את השיח הציבורי הקיים על מיניות, זוגיות ובריאות. הכנס נערך ביוזמת השדולה למען האישה הדתית והחרדית בהובלת חברת הכנסת לימור סון הר מלך, ובשיתוף ארגונים שמרניים נוספים. קהל היעד לא היה פנימי או קהילתי, אלא מחוקקים, אנשי חינוך ונשות מקצוע. בפועל, שיח שמקורו פנים-מגזרי קיבל במה פוליטית רשמית, עם יומרה ברורה להשפיע על מדיניות ציבורית ועל מערכת החינוך כולה.

המהלך הזה לא תיאורטי עבורי. כמי שגדלה בחינוך הדתי, השפה והערכים שנשמעו בכנס אינם זרים לי. כיום, לאחר למעלה מעשור של עיסוק בחינוך למיניות ובריאות מינית, אני פוגשת מדי יום נשים, נערות, זוגות ומשפחות מכל קצות החברה הישראלית. מתוך המפגש הזה ברור לי עד כמה הפער גדול בין המורכבות שבה אנשים באמת חיים לבין פתרונות חד-משמעיים ונורמה אחת מחייבת. הגישה שאנחנו מקדמות ב"לדעת לבחור נכון", כמו ארגונים מקצועיים נוספים בשדה, מבוססת על חינוך להדדיות, שוויון, אוריינות גופנית וקבלת החלטות מיטיבה. לא כהצהרה אידיאולוגית, אלא כפרקטיקה מקצועית מבוססת מחקר וניסיון שטח. לתפיסת "עד החתונה" יש מקום בתוך קהילות שבוחרות לחנך לאורה, גם אם אני מאמינה בה כדרך חינוכית בריאה או מיטיבה ומכירה גם את המחירים שגישה כזו עלולה לגבות. הקושי מתחיל ברגע שבו תפיסה אחת מבקשת לחרוג מגבולות הקהילה ולהפוך לנורמה כלל ציבורית, דרך הכנסת, החקיקה ומערכת החינוך. שם היא מפסיקה להיות בחירה והופכת לכפייה.

נשים ומיניות

הכפייה הזו בלטה במיוחד באופן שבו דובר על נשים ומיניות. האחריות המוסרית להסדרת גבולות המיניות הוטלה כמעט תמיד על נשים בלבד. מיניות נשית הוצגה כמשאב שיש לשמור עליו, לא כמרחב של רצון ובחירה. בכנס נעשה שימוש בדימויים בוטים כמו השוואת אישה שקיימה יחסי מין לפני החתונה למדבקה שאיבדה את כושר ההדבקה שלה, או הצגת מיניות מחוץ לנישואין כ"ג'אנק פוד" זמין וזול שגורם לנזקים ארוכי טווח, לעומת "אוכל בריא" בתוך נישואין. כך נבנתה היררכיה מוסרית ברורה שבה דרך חיים אחת מוצגת כבריאה ונכונה, וכל השאר כסטייה מסוכנת שיש למנוע. חשוב לדייק כאן את המוטיבציה שמניעה את האג'נדה הזו. לא מדובר במהלך שמטרתו לקדם את רווחתן של נערות ונערים בישראל, וגם לא בדאגה אמיתית לבריאות מינית. הספרות המקצועית והמחקרית ברורה מאוד: תכניות המבוססות על הימנעות אינן יעילות, ולעיתים אף גורמות נזק. הן אינן משפרות קבלת החלטות, אינן מפחיתות פגיעות, ולעיתים מייצרות בושה, פחד ושתיקה. לכן קשה לראות בכנס "עד החתונה" יוזמה חינוכית במובן המקצועי של המילה. המהלך הזה מונע ממוטיבציה אחרת לגמרי: שליטה.

זהו ניסיון להשיב סדר חברתי ישן שבו ההיררכיה המגדרית ברורה, הגבר הוא הסמכות, והאישה ממוקמת בתפקיד מוגדר של טיפול, זוגיות ואימהות. בתוך התפיסה הזו, מיניות נשית אינה מרחב של בחירה אלא מנגנון שיש לפקח עליו, והגוף הנשי הופך שוב לכלי בשירות פרויקט רחב יותר. לא במקרה, השיח על "מיניות נכונה" נקשר בכנס ישירות לדמוגרפיה, לילודה ולחרדה קיומית. נאמר במפורש כי המשבר הדמוגרפי באירופה הוא תוצאה של תפיסות מיניות ליברליות, וכי חופש בחירה ואוטונומיה מובילים לדעיכת חברות. האישה נתפסת כרחם לאומי, והבחירה שלה מואשמת באיומים על עתיד החברה. זהו ניסיון ברור לצמצם את הישגי הפמיניזם, לדחוק לאחור את מרחב החירות, ולצמצם חזרה את מקומן של נשים בעולם. כאן חשוב לומר זאת באופן חד וברור. הצגת החינוך הליברלי למיניות כ"ריק ערכי" או כהפקרות היא הצגה כוזבת. זהו שדה מקצועי, מפקח, מבוסס ידע ואחריות. זה אינו מאבק בין ערכים לבין היעדר ערכים, אלא בין שתי תפיסות עולם. האחת מבקשת לצמצם מורכבות אנושית לנורמה אחת מחייבת. השנייה מכירה בחירות, באחריות וביכולת לבחור, ומעניקה כלים לחיים מיטיבים בחברה מגוונת.

מגמה רחבה בזירה הציבורית והפוליטית בישראל

כנס "עד החתונה" אינו אירוע בודד. הוא חלק ממגמה רחבה יותר בזירה הציבורית והפוליטית בישראל, שכוללת הרחבת הפרדה מגדרית, חיזוק בתי הדין הרבניים, ערעור על סטנדרטים בינלאומיים בתחום הבריאות ומיני נציגים של האג'נדה השמרנית ביותר לעמדות מפתח בכנסת, ובראשן ועדות החינוך והבריאות. זו אינה מקריות, אלא מהלך ערכי ופוליטי מתמשך שמבקש לעצב מחדש את גבולות המותר, הנכון והראוי עבור כלל הציבור. בסופו של דבר, זהו לב הוויכוח. לא בריאות מינית, לא רווחת נוער, אלא מאבק על כוח ועל שליטה. מאבק על מי יגדיר את הסדר החברתי, את תפקידי המגדר ואת גבולות הבחירה. כאשר תפיסות שמבקשות להחזיר את הגלגל לאחור מוצגות כברירת מחדל לאומית וכאמת מוסרית אחת, האחריות שלנו היא לומר בקול ברור שזו אינה דרכה של חברה דמוקרטית וליברלית. חינוך למיניות אינו כלי לאכיפת סדר חברתי או לפרויקט דמוגרפי, אלא מרחב שמטרתו לאפשר בחירה, אחריות וקשרים שיש בהם כבוד הדדי ומשמעות. המאבק כאן אינו תיאורטי. הוא מתקיים עכשיו, במדיניות, בחקיקה ובשיח הציבורי שמגדיר מה נחשב "בריא", "נכון" ו"ראוי". אם לא נעמוד על כך שערכים ליברליים הם עמדה מוסרית מלאה ולא פשרה ריקה, אחרים יגדירו במקומנו את גבולות החירות, הגוף והבחירה.

זהו מאבק על דמותה של החברה הישראלית, על חירותן של נשים, ועל הזכות לגדול בעולם שבו בחירה אינה איום ושונות אינה חריגה. והמאבק הזה לא יוכרע מעצמו. הוא דורש קול ברור, נוכחות עקבית, ועמידה נחושה עכשיו.

*הטור פורסם במקור ב-6.1.2026 ב-YNET

שלוש נשים, שלושה דורות של תרבות, זוגיות ומיניות

הבתם דסה-סנבטו - מנחה למיניות בריאה

שמי הבתם דסה-סנבטו, בת 45, אמה ל-4 ילדים (רובם בשלבי גיל ההתבגרות) ומנחה למיניות בריאה לבני נוער ולמבוגרים. את הדרך שלי לתחום המיניות התחלתי לגמרי במקרה, כשהגעתי לעבוד כמדריכה בהוסטל חדש ויחודי מסוגו שנפתח באזור מרכז הארץ: הוסטל לשיקום נפגעות תקיפה מינית. העבודה הזאת הפגישה אותי עם המון כאב, התמודדות יום-יומית עם פוסט טראומה מורכבת ובאותה נשימה המון כוחות, עומק, לב ונשמה. כל יום הגעתי לעבודה עם חיוך ואהבה גדולה ולמדתי המון על החיים בצל הטראומה. הדברים שהכי בלטו לי הם הפחד, השתיקה והבושה שיש סביב פגיעה מינית בידי אדם קרוב שאמור לשמור ולהגן עליך בגיל הילדות, והעובדה שכשזה קורה בגיל כל כך מוקדם וכשגדלים בסיטואציה של אלימות במשפחה - ובעיקר פגיעה מינית - הרי שהמחשבה הטבעית היא ש"ככה החיים אמורים להיות ולא אחרת". הכאב הזה מתייחס גם לפגיעות שאינן בתוך המשפחה או מאדם מוכר. זה ממש השאיר אותי חסרת מנוחה. במקביל לעבודתי כמדריכה, שילבתי ייעוץ אסטרטגי לחברות קטנות. יום אחד, ראיתי מודעה בפייסבוק שדרושים מנחים למיניות בריאה ולמניעת אלימות מינית, הרגשתי שזה נכון לי כי דרך חינוך ושאלות יכולים להביא למודעות ולחשיבה ביקורתית. מיד נרשמתי ולאחר שעברתי קורס של מרכז הסיוע לנפגעות ונפגעי תקיפה מינית בשפלה, התחלתי לשלב גם את העבודה של הנחיה בבתי הספר השונים ברחבי הארץ.

החיבור הזה של חינוך למיניות בריאה ומניעת אלימות מינית היה נכון וטבעי לעשות: ככל שעסקתי בזה יותר, הרגשתי שאני ממש תורמת לכל נער ונערה בזה שאני מדברת איתם על נושאים שלרוב לא מדוברים, בגישה מאפשרת שיח, הקשבה אמיתית, שבה גם יכלו לבטא את עצמם. הרגשתי שזו זכות לדבר איתם בגובה העיניים, לתת להם מידע מהימן ולעזור להם לפתח גישה ייחודית לנושא המיניות החיובית ומניעת אלימות מינית, ולאפשר להם לשים סימן שאלה או נקודות למחשבה. החלום שלי להנגיש את זה איפה שאפשר בער בי ממש וסיקרן אותי לשאול את הסובבים אותי שאלות על מיניות, את המשפחה שלי והסביבה הקרובה שלי. תמיד אהבתי, גם כשהייתי קטנה וגם היום, לשמוע דעות מגוונות. זה מרתק אותי איך אנשים חושבים, מה מעניין אותם ולמה ככה ולא אחרת.

הקשר המשפחתי תרבותי

אנחנו במשפחה 8 אחים: חמישה בנים ושלוש בנות. לבנות הבית של משפחת דסה, יש נוהג לצאת פעם בכמה זמן לבילוי משותף לטיול או לשבת במסעדה נחמדה. באחת מן הפעמים כשיצאנו, שיתפתי בעבודה שלי כמנחה למיניות, והשיח, שכלל גם מבוכה, הביא לצחוק מתגלגל שגרם לסובבים אותנו, לרצות להיות חלק מזה (אבל זה היה פרטי שלנו). אחרי השיחה הזאת, ואחרי ששמעתי מנשים מבוגרות נוספות מהעדה שלי סיפורים, הרגשתי הרבה רגשות חיוביים - אבל לא רק. אחד מהרגשות שעלו בי בהקשר של יחסים ומיניות היה ממש עצב כזה, כשזה מתווסף לאיזה כיוון שהיה לי בגוף. הבנתי שמבחינת הנשים, כל נושא ההנאה, לא היה משהו שחשבו עליו כדבר שהוא אפשרי, גם מבחינת

המחשבה וגם מבחינת הרצון והמגע ביחסים. ואני אסביר: התרבות האתיופית היא תרבות שנשענת על דת ומסורת, וזו תרבות עשירה מאוד: השפה מלאה בניבים ומשלים רבים, ריקודים, יכולת הקשבה וסבלנות, הקהילתיות והביחד: אין שני לקהילתיות של העדה - גם בשמחות (חתונות ולידות) וגם ברגעי מוות ואבל. באותה הנשימה, בשל הקהילתיות, אין מקום רב לאינדבדואל, ויש חוקים חברתיים שעל פיהם צריך ללכת. כך גם בהיבט של יחסים ומשפחה: היחסים מכוונים ליצירת משפחה והמשכיות (בדומה לדת היהודית). באתיופיה, תפקיד האישה הוא לנהל את כל מה שקשור לבית: אוכל, ניקיון, לבוש וכו' וכן ולחנך את הילדים, אבל המילה האחרונה היא של אבא לרוב, כי יש מקום של כבוד לאבא. כבודה של האישה נמדד בהכנת האוכל שלה, בשתייה ובהכנת כלים ייחודיים ושימושיים לבית, כמו כלי חרס ועוד. נשים גם טוו חוטים והכינו שמלות ובגדים. באתיופיה האב עוסק בעבודות האדמה וביבול מחוץ לבית וכן אחראי לייצור עבודות נפחות, כלי נשק, אריגה מסורתית בנול. ניהול הכלכלה, עסקאות וכבוד המשפחה היו בהובלתו של הגבר.

לפי הסופר זאודו ברהן בספרו: "לגעת בפנינת התרבות - תרבות מנהגים ומסורת יהודי אתיופיה" שם הגדיר יפה בעמוד 249, פרק ט': "תפקידי המגדר אינם רק מצרכים מעשיים, אלא מהווים חלק בלתי נפרד ממערך ערכים רחב יותר, שבו כל תפקיד גברי ונשי נתפס כמרכיב חיוני לשמירה על הסדר החברתי, ההרמוניה הקהילתית והזהות התרבותית המשותפת. במסגרת זו, תפקידי האישה והגבר אינם נתפסים כנחותים או עליונים **זה על זה**, אלא כמשלימים זה את זה, כאשר כל אחד מהם נושא באחריות מרכזית להמשך קיום קהילה, עיצובה וחינוכה. ההגדרות המגדריות הללו נלמדות כבר בגיל צעיר, ומהוות אבן יסוד בחינוך הביתי, הדתי והחברתי. כל ניסיון לחרוג מן המסגרת המקובלת נתפס לא רק כבחירה אישית, אלא כהפרה של הסדר החברתי, ולעתים אף פגיעה במרקם התרבותי כולו. לכן, סטייה מתפקיד מגדרי מסורתי אינה מתקבלת... ועלולה לעורר תגובות שליליות מובהקות מצד החברה. מי שאינו עומד בציפיות המגדריות עשוי לספוג לעג, ביקורת גלויה או מרומזת, רכילות ולעתים אף הדרה חברתית של ממש".

חשוב לקחת בחשבון שכל המסורת הזו התערערה בעלייה לארץ ישראל - התפקידים בכלל והתפקידים המגדריים בפרט; האוכל, החיים, מרקם האנשים ורוב תרבויות, ומה לא? ובל נשכח גם את המסע שבו ניספו 4,000 איש בדרך לירושלים. ובתוך כל החיים האלה, מיניות היא לא הדבר הראשון החשוב, שיש לדבר עליו, בטח בשנות ה-70-80.

צמיחה וחיבור מתוך שאלת שאלות

הרגשתי עצב וגם ביקורת כלפי הדבר הזה שנקרא מיניות ואיך שהיא נתפסת בחינוך העדתי-אתיופי שלי. כאישה שהגיעה לארץ בתור ילדה בגיל 5 בערך, המשקפיים שלי היו משקפיים שמתאימות לי, למקום שגדלתי ולחיות שצברתי. הבנתי שאף פעם למעשה לא שאלתי את אבא שלי מה זה זוגיות בשבילו, אז החלטתי לשאול אותו ולנסות להבין את החוויה שלו. לשאלתי: "אבא, איך היה לך בחתונה?", ממש יכולתי לראות את העיניים שלו בורקות, את השמחה ואת האהבה לאמא שלי - שלרוב, אינה מתבטאת בחיבוק או נשיקה, כי לא נהוג להתבטא כך, בשונה מישראל.

החצנה של אהבה בינו לבינה היה דבר נדיר ואם כבר, זה יכול היה להתבטא למשל באיזה מחמאה על האוכל הטעים שהאישה הכינה או הכנת ה'בונה' - הקפה האתיופי המסורתי הטעים. כל מגע ויחסים בפומבי לא קיים, כי מיניות זה דבר מאוד צנוע ופרטי וזה נעשה רק בחדרי חדרים. וכמובן שלא מדברים על זה עם הילדים כי זה שייך לעולם המבוגרים. כשזה כן דובר, המסר שהועבר זה שהגבר הוא שיוזע מה עושים והוא גם שמחליט על יחסי אישות. ואז שאלתי את עצמי בכנות: מי אני בכלל שאבקר את מה שהם גדלו לתוכו? הרי זו הייתה התרבות וזו המסורת שלהם ובשבילם היא טובה, נפלאה כפי שהיא. וזה נכון. רק שאני היא דור האמצע, דור הגדר, שחווה שני עולמות נפלאים שלא פעם מתנגשים ביניהם. ולאן אני אשייך את עצמי בדיוק - האם אני יותר אתיופית או יותר ישראלית? הרבה פעמים בשבילי, אני פשוט הבתם, ואחרים תמיד ירצו לראות בי משהו שנוח להם: בעיני החברה הישראלית אני קודם כל אתיופית, בעיני ההורים שלי אני הרבה פעמים יותר 'ישראלית' שלא מבינה הרבה בתרבות המסורתית-האותנטית. ומתוך הגם וגם הזה או האו-זה, הבנתי שחובה שתהיה התאמה של תכנים למיניות בריאה. לא מתוך מקום פטרוני שרוצה ללמד את הקהילה שלי או כל קהילה אחרת מהי הדרך הנכונה למיניות בריאה, אלא ללמד עוד דרכים ולאפשר יכולת בחירה אמיתית במה שמתאים. יכולת הבחירה - היא בעצמה יכולה להיות עולם שלם של שיחה לסדנא שלמה, כי מזה בכלל אומר "בחירה" כשחקוק לנו בגוף שמגע אני עושה למען האחר?

זה מרגיש שאין לזה סוף אבל בדיוק בגלל זה אני פה - בשביל לתווך, לאפשר לרגשות לעלות בכנות, במקום בטוח שבו אין ביקורת ושיפוטיות רק שימת הדברים ככה כמו שהם, בלי להחליט, רק להציף מהפנים שלנו החוצה. וזה בלבד - זה דבר עצום כל כך!

יום אחד תהיתי ביני לבין עצמי - אנחנו עושות את השיחות האלה בבית באופן כל כך טבעי, למה שלא נביא את זה לקהל הנשים?! אחרי שיצרתי את הרעיון במוחי שאלתי את אמא טירו יפה שלי אם היא מוכנה לעזור לי בעבודה שלי ולהעביר מסר שקשור בתחום של מיניות שהוא מאוד חשוב בעיניי. אמא טירו יפה שלי אמרה: "בטח, בשמחה ילדה שלי". שאלתי גם את אחותי הגדולה למלם שהיא הבת השנייה במשפחתינו, והיא כמובן מיד הסכימה ואמרה: "תגידי לי בדיוק מה חשוב לך". שמת לי למטרה: להביא לקבוצות נשים, יוצאות אתיופיה ושאין יוצאות אתיופיה, מקום בו נוכל לדבר בחופשיות על הנושא מבלי שזה יהיה משהו שקשור לבושה או לדבר שהוא 'אסור'. וזה חתיכת אתגר, כי גם הנושא של מיניות וגם הנושא של הפגיעות המיניות זה טאבו בכלל ובחברות מסורתיות בפרט, וכך גם בקהילה שלנו.

גשר מיני

רציתי לדבר על מיניות כמו שאני תופסת אותה, בגישה שמתאימה להבתם, המנחה למיניות שהגיעה לארץ בגיל 5 והתחנכה פה בארץ. רציתי שאמא שלי טירו יפה דסה המיוחדת תביא בדיוק את מי שהיא ואיך שהיא תופסת זוגיות ומיניות. ואת אחותי למלם נדאו המדהימה שצירפתי כי היא גדולה ממני ב-12 שנים ולה יש חוויות שונות משלי. **וכך, נולדה לה הרצאה ייחודית של שלושתינו: שלוש נשים, שלושה דורות של תרבות, זוגיות ומיניות.** ההרצאה נולדה מתוך מחשבה להביא תוכן אותנטי לקהילה שלי, ולשאר הקהילות כאחד, כי חשוב שהדברים יאמרו ויהיו "על השולחן".

החינוך האתיופי-מסורתי בפרט, והחינוך המסורתי בכלל, הוא שונה ממה שקיים היום. עברנו תהליכים רבים: חברתיים, כלכליים, טכנולוגיים, ואנחנו צריכים להתאים את עצמנו. לא עוד "כור ההיתוך" בו דגל בן גוריון, שבו בשביל להיות ישראלי 'צבר' היית חייב למחוק את השם, לעברת ולמחוק את התרבות והמסורת ממנה הגעת, אלא הבנה שתרבות ומסורת היא נפלאה וטובה כפי שהייתה, ויש כאן למידה הדדית של הדור המבוגר והדור הצעיר יחד כדי שיהיה מפגש. מפגש שטומן בחובו הקשבה אמיתית, כבוד והערכה. מפגש שלא מבקש להחיל דעה כזו או אחרת על קבוצה או אוכלוסייה מסוימת, אלא מפגש שבו מניחים דעות, גישות, רגשות כי רוצים, כי יש סקרנות, עיניים טובות, מבפנים, מהלב. בדיוק מפגש כמו זה שאנחנו מייחלים לעצמנו, לאוהבינו ולילדינו בכל מערכת יחסים שקיימת. וזהו כל המהות של קשר, אהבה ומגע.

התאמה תרבותית בעיניי זה לבוא פתוח לדעות של בני נוער ואנשים. להקשיב בסקרנות, בלי שיפוטיות וביקורת. להבין קודם כל מהי מיניות עבורם, ועל זה כמו "להלביש" ערכים שהיינו רוצים להעביר. אני מאחלת את זה לכולנו בשביל חינוך למיניות שמבקש קודם כול להיות בקשר - קשוב, מכבד ומחובר למציאות החיים של מי שנמצא מולנו.

סרטוני אנימציה ככלי אפקטיבי בעולם החינוך המיני צוות סטודיו TMC Animation, סטודיו אנימציה ישראלי הפועל מזה למעלה מעשור ומתמחה בהפקת תכנים חינוכיים, בדגש על חינוך מיני.

חינוך מיני מציב אתגרים ייחודיים שלא קיימים כמעט באף תחום חינוכי אחר. הוא עוסק בנושאים מורכבים וטעונים רגשית, שמעוררים מבוכה, חשש ולעיתים גם התנגדות. בני נוער רבים מתקשים לשאול שאלות, מבוגרים לעיתים מתקשים לדבר, ובתווך נוצר פער שבו הצורך בידע קיים, אך הדרך אליו אינה תמיד ברורה או נגישה. במציאות הזו, בני נוער פונים יותר ויותר לרשת כמקור מידע מרכזי. שם הם יכולים למצוא תשובות במהירות, בפרטיות וללא שיפוטיות, אך גם להיחשף למידע חלקי, מבלבל או שגוי. האתגר של חינוך מיני כיום אינו רק מה ללמד, אלא כיצד, באיזה טון ובאיזו שפה, כדי שהמידע יהיה גם אמין וגם כזה שבני נוער יהיו מוכנים לצרוך.

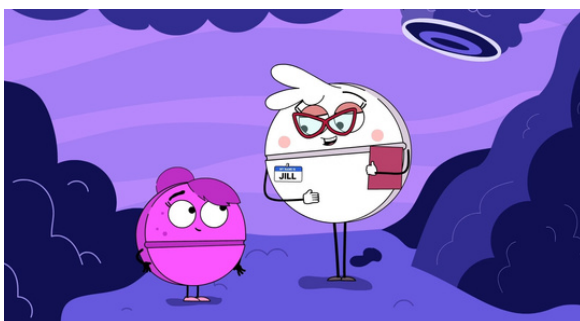
כאן נכנסת האנימציה. הבחירה באנימציה אינה מקרית. זהו מדיום שמאפשר לעסוק בנושאים אינטימיים, רגישים, ולעיתים טעונים, מבלי להרתיע את הצופה ומבלי לוותר על דיוק מקצועי. אנימציה יוצרת מרחב בטוח שבו ניתן לדבר על גוף, מיניות, רגשות ויחסים בצורה ישירה אך לא מאיימת, ולהעביר ידע מורכב בתוך פורמט שבני נוער רגילים ואוהבים לצרוך.

מניסיון מצטבר של מעל עשור בעבודה עם גופים חינוכיים בארץ ובעולם, למדנו שהמפתח טמון ביכולת להחזיק שני קצוות במקביל; מקצועיות ובהירות מצד אחד, ונגישות, רגישות וגם אלמנט בידורי מצד שני, וכך לתרגם ידע מורכב למוצר שבני נוער יכולים ורוצים לפגוש.

גישות מרכזיות לשימוש באנימציה

בעבודתנו התגבשו לאורך השנים שתי גישות מרכזיות לשימוש באנימציה בחינוך מיני, שלעיתים מתקיימות זו לצד זו ואף משתלבות בתוך אותו פרויקט.

הגישה הראשונה היא הגישה הסיפורית. כאן הסרט מתבסס על סיפור ודמויות שמגלמים חוויה רגשית או חברתית. הדמויות מאפשרות הזדהות, והסיפור יוצר הקשר שמסייע לצופה להבין את הנושא דרך חוויה ולא רק דרך מידע. השימוש בדמויות ובעלילה יוצר מרחק בטוח מהנושא עצמו, מפחית התנגדות ראשונית, ומאפשר ללוות את הצופה בתהליך הדרגתי שבו המסרים נטמעים כחלק מהסיפור ולא

כהסבר חיצוני. כך למשל, סרטון העוסק בגלולות למניעת הריון משתמש בסיפור של "יום ראשון בעבודה" של גלולה חדשה, כדי להסביר מנגנון ביולוגי מורכב באופן ברור ונגיש, מבלי להעמיס על הצופה.

[לינק לסרטון.](#)

הגישה השנייה היא הגישה האקספלנטורית. בגישה זו הקריינות והטקסט מועברים בצורה ברורה, ישירה ולא משתמעת לשתי פנים. זהו מידע מקצועי ומבוסס, שמטרתו להעניק לצופה ידע אמין וברור. תפקידה של האנימציה כאן אינו "לספר סיפור", אלא להוסיף שכבה ויזואלית שמנגישה את המידע ומסייעת להבין ולעבד אותו. לדוגמה [סרטון בנושא חרדה בסגנון אקספלנטורי](#).

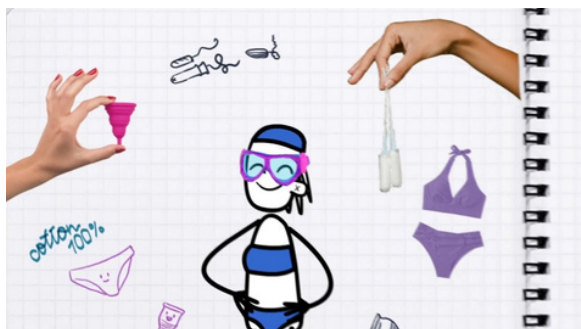
בשתי הגישות נעשה שימוש בכלים הייחודיים של האנימציה, כגון מטפורות ויזואליות, דימויים גרפיים והומור עדין, שמפחיתים מבוכה והופכים מידע מורכב לנגיש וזכיר יותר. בין אם דרך סיפור ובין אם דרך הסבר ישיר, האנימציה מאפשרת להעביר מסרים בצורה שנשארת עם הצופה גם לאחר הצפייה.

התאמה לגיל, לקהל ולתרבות

אחד היתרונות הבולטים של אנימציה הוא היכולת להתאים את התוכן במדויק לשכבות גיל שונות. בחינוך מיני, התאמה זו אינה מותרות אלא תנאי בסיסי. התאמה לגיל באה לידי ביטוי בקצב, בשפה, בסגנון הוויזואלי, במורכבות המסרים ובאופן שבו הנושא מוצג. ככל שהגיל צעיר יותר, הדגש מושם על פשטות, דימויים מרוככים ושפה עקיפה. ככל שהגיל עולה, ניתן להיות ישירים יותר, להשתמש בקצב מהיר יותר, בשפה ויזואלית בוגרת ובפורמטים שמתאימים לבני נוער.

כך למשל, בעבודה עם Human Rights Campaign יצרנו סדרת סרטונים העוסקים בזהות מגדרית ומינית כבר מגיל הגן. [לינק לסרטון](#). באופן דומה, עבור Jewish Family Service הופקה סדרת סרטים בנושא מוגנות לילדים בגילאי גן ובית ספר יסודי. [לינק לסרטון](#). בשני המקרים, הסרטים הותאמו הן ברמת השפה והמסרים, והן ברמת העיצוב, הקצב והדימויים, מתוך הבנה שהאופן שבו ילדים צעירים פוגשים נושאים אלו שונה מהותית מהאופן שבו בני נוער עושים זאת.

לעומת זאת, תכנים המיועדים לגילאי חטיבה ותיכון משתמשים בשפה ויזואלית אחרת, בקצב מהיר יותר ובתוכן ישיר וממוקד. במסגרת העבודה על פורמטים כמו Ask AMAZE פיתחנו מבנים שמיועדים לבני נוער בוגרים יותר, ועונים על שאלות ספציפיות בנושאים שונים של חינוך מיני בצורה תמציתית וממוקדת.

לדוגמה [סרטון בנושא כניסה למים בזמן מחזור](#)

או [איך לדבר עם ההורים שלך על סקס](#).

לצד עבודה עם ילדים ובני נוער, אנימציה משמשת גם להעברת תכנים בתחום החינוך המיני והבריאות לקהלים בוגרים. כך למשל, בפרויקט שיצרנו עבור **נשים לגופן** בנושא גיל המעבר, שימשה האנימציה להנגשת מידע רפואי ורגשי מורכב, וכן להצגת נתונים וסטטיסטיקות בצורה ויזואלית ברורה ומעניינת, המאפשרת הבנה, הזדהות ופתיחת שיח סביב נושא טעון ופחות מדובר. [לינק לסרטון גיל המעבר](#).

מעבר לגיל, קיימת חשיבות רבה גם להתאמה תרבותית. התאמה זו מפרקת חסם ראשוני עוד לפני שהצופה נחשף לתוכן עצמו. כדי להיות פתוח להקשיב ולהפנים מסרים, הצופה צריך לזהות את עצמו ואת סביבתו בתוך הסרטון, בשפה, בדימויים ובקודים התרבותיים. במסגרת עבודה עם מערכת החינוך הישראלית הופקו גרסאות שונות של סרטים עבור החינוך הממלכתי, הממלכתי-דתי והחברה הערבית. בכל אחת מהגרסאות נעשתה חשיבה רחבה על התאמת התוכן לקהל היעד, כאשר הדגשים משתנים בהתאם לערכים, לנורמות ולרגישויות של כל מגזר. כך למשל, בסרטון על התבגרות ומערכת הרבייה, בחינוך הממלכתי-דתי הושם דגש על זוגיות כהכנה לחיי נישואין, ובחברה הערבית הוצג מנעד לבוש

המייצג רמות דתיות שונות. אלו רק דוגמאות קטנות מתוך מכלול רחב של התאמות שנעשו בכל סרט. בנוסף, יצרנו עבור עמותת Jowma, ארגון חרדי אמריקאי, סרטים העוסקים בהתמודדות עם פגיעות מיניות במסגרות משפחתיות וחינוכיות, תוך התאמה מלאה לשפה, לערכים ולנורמות של הקהילה החרדית. [לינק לסרטון](#).

מעבר ליצירת תכנים מותאמים מראש, קיימת גם עבודה רבה של אדפטציה לתכנים קיימים. שכבת הבסיס היא תרגום ודיבוב לשפה אחרת, אך לעיתים זה אינו מספיק. במקרים רבים נדרשים שינויים ויזואליים ותרבותיים נוספים, כמו שינוי מראה הדמויות, לבוש או התאמת מטפורות. אנימציה מאפשרת לבצע התאמות מסוג זה ביעילות יחסית, מבלי להפיק כל סרט מחדש מהיסוד, ובכך להנגיש תוכן איכותי לקהלים מגוונים ברחבי העולם.

לפגוש את בני הנוער במקום שבו הם נמצאים

מעבר להתאמה תוכנית ותרבותית, לא פחות חשוב הוא המקום שבו התוכן פוגש את הצופים. בני נוער צורכים היום מידע בעיקר ברשתות החברתיות, בפורמטים קצרים, זמינים ונגישים. סרטוני אנימציה קצרים מאפשרים להעביר מסר ממוקד, לעורר סקרנות ולהציף שאלות, לעיתים בתוך פחות מדקה. דוגמה מובהקת לכך היא [סרטון שיצרנו עבור מוקד 105](#) - המטה הלאומי להגנה על ילדים ברשת. הסרטון הופץ בכלל הרשתות החברתיות, הציג מערכת יחסים מקוונת בין נער ונערה, ובהדרגה חשף כיצד הדמות של הנער מתפרקת ומתחתיה מתגלה אדם מבוגר ומסוכן. השילוב בין סיפור קצר, אנימציה נגישה והפצה במרחבים שבהם בני נוער נמצאים ממילא, הוביל למיליוני צפיות ולהעלאת מודעות רחבה לסכנת ההתחזות ברשת.

סרטונים מסוג זה אינם מחליפים תהליך חינוכי, אך הם מהווים נקודת כניסה חזקה, שמצליחה לחדור את רעש הרקע ולהציף נושא חשוב בזמן אמת.

פרויקט בינלאומי כדוגמה רחבה - AMAZE

את כל העקרונות הללו ניתן לראות מתכנסים בפרויקט הבינלאומי [AMAZE](#). הפרויקט נבנה במטרה להנגיש ולהפיץ ידע אמין ומקצועי בתחום החינוך המיני עבור ילדים ובני נוער שמחפשים מידע ברשת, לעיתים באופן עצמאי וללא ליווי מבוגר. יחד עם צוותי החינוך של AMAZE, הפקנו בסטודיו TMC לאורך השנים מאות סרטוני אנימציה העוסקים בעשרות נושאים מתחומים שונים של חינוך מיני, בהם התבגרות, בריאות מינית, מערכות יחסים, זהות מגדרית ומינית, גבולות, הסכמה ובטיחות ברשת. הסרטים נוצרו מתוך שילוב הדוק בין ידע מקצועי, מחקר חינוכי וחשיבה קריאטיבית, ופונים לקהלים מגוונים בגישה ליברלית ולא שיפוטית. היקף הפרויקט, אופיו הבינלאומי והמגוון הרחב של הנושאים והקולות שהוא מציג, מדגימים כיצד אנימציה יכולה לשמש תשתית חינוכית רחבה, נגישה ורלוונטית לקהלים שונים ברחבי העולם.

סיכום

חינוך מיני בעידן הדיגיטלי מחייב כלים חדשים, רגישים וחכמים. אנימציה אינה תחליף לשיח חינוכי, לליווי רגשי או לתהליך מתמשך, אך כשהיא נעשית מתוך הבנה עמוקה של קהלי היעד, בשיתוף אנשי חינוך ומתוך אחריות מקצועית, היא הופכת לכלי משמעותי שמצליח לפתוח שיח, להנגיש ידע ולעורר מודעות. בסופו של דבר, אנימציה מאפשרת לדבר על נושאים מורכבים בשפה שבני נוער יכולים לשמוע, להבין ולהרגיש חלק ממנה, וזהו תנאי בסיסי לכל תהליך חינוכי משמעותי.

אנחנו מזמינים אתכן להיחשף למגוון סרטוני האנימציה הזמינים באתר של TMC Animation ובמאגר התכנים של AMAZE, ולשלב אותם כחלק מהעבודה החינוכית השוטפת. סרטונים אלו יכולים לשמש כלי נוסף בארגז הכלים החינוכי שלכן, לפתיחת שיח, להעמקה ולליווי תהליכים חינוכיים בנושאים של מיניות, יחסים ובטיחות.

על כותבי המאמר

צוות סטודיו [TMC Animation](#), הם **נדב ארבל**, מייסד ומנהל הסטודיו, בוגר המחלקה לאנימציה בבצלאל, עם ניסיון רב בפיתוח והפקה של סרטי אנימציה חינוכיים לקהלים צעירים.

יוני שלמון, במאי אנימציה ומנהל מקצועי בסטודיו, אחראי על פיתוח תכנים, תסריטים וליווי מקצועי של פרויקטים חינוכיים, בשיתוף אנשי חינוך ויועצים מתחומים שונים. הסטודיו עובד עם גופים חינוכיים, עמותות ומוסדות ציבור בארץ ובעולם, ומפתח פתרונות אנימציה המשלבים דיוק מקצועי עם נגישות ויזואלית ורגישות לקהלי יעד מגוונים.

קול קורא להשתתפות במחקר

מחנכים.ות לחינוך מיני במערכת החינוך הממלכתית? מחקר חשוב של רחל לוי הרץ ומירי רוזמרין מהתוכנית ללימודי מגדר אוניברסיטת בר אילן, מבקש לבחון את הניסיון והחווייה שלכן.ם ביחס למגמות השינוי בישראל בשלושת השנים האחרונות. ההשתתפות כרוכה בריאיון אישי, באנונימיות וסודיות מוחלטת שלחו ווטסאפ לתיאום שיחה: 054-5300490

מחנכים.ות לחינוך מיני במערכת החינוך הממלכתית?

מחקר חשוב מבקש לבחון את הניסיון והחווייה שלכן.ם ביחס למגמות השינוי בישראל בשלושת השנים האחרונות.

ההשתתפות כרוכה בריאיון אישי, באנונימיות וסודיות מוחלטת

שלחו ווטסאפ לתיאום שיחה:
0545300490

רחל לוי הרץ
מירי רוזמרין
התוכנית ללימודי מגדר, אוניברסיטת בר אילן

מרכז סיוע תאיר מגייסות רכזת חינוך

למרכז סיוע לנפגעות ונפגעי תקיפה מינית השפלה, דרושה רכזת חינוך ל-100% משרה מרחבית. מחפשת תפקיד עם משמעות, הובלה והשפעה חברתית? הצטרפי אלינו להוביל חינוך למיניות מיטיבה עבור בנות ובני נוער.

[לפרטים נוספים ולהגשת מועמדות](#)

הצטרפי אלינו!

מרכז הסיוע 'תאיר' מחפש אותך

רכזת חינוך

היקף משרה: 100% מקום העבודה: העמותה פועלת באזור השפלה הדרומית, המשרדים נמצאים ברחובות

פרטים נוספים עלינו המצורף מטה

המודעה מטפחת בלשון נקייה, אולם שנה לכלל המעורים רק פוסט מודאגות ענג תודה

עמותת תודעה מגייסת מנחות ומנחים

להנחיית סדנאות בצפון הארץ

המנחות.ים נדרשות.ים לניסיון והשכלה רלוונטיים, העסקה במסגרת פרילנס.

קו"ח ל- yotam@todaango.org.il

תודעה

הינן ידועות מנחות ומנחים

למנחות.ות נדרשה בחשיבות אנשים.ות

למנחים.ות ספגאות אנשי, המספקות באזור צפון הארץ

זרימות:

ניסיון בעבודה עם נוער, השכלה רלוונטית, מוטיבציה, נייכות.

עמותת **תודעה** פועלת משנת 2002 כמרכז הסברה, חינוך וידע למיניות מבחירה והתמודדות עם מצבי פגיעות מיניות. ליבה הפעילות שלנו היא חינוכית והסברתית לנוער ולצעירים/ות, צוותים חינוכיים והורים, לקידום מיניות מבחירה, אחריות חברתית וערכות הדדיות.

יש לשלוח קורות חיים ל:
YOTAM@TODAANGO.ORG.IL

העסקה מותנה ברישום עוסק.ח.מ.טור.ח. / מורשת.

hasbara@todaango.org.il <https://www.todaango.org.il/> 05-9099109

השתלמות חדשה ופוצצת דרך במרכז הכשרות אינא:

"מרימות מסך"

היבטים פסיכו-חינוכיים של צפייה בפורנוגרפיה ב-360°

19,20,27 בפברואר 2026

ההטבה בתוקף עד 31.1.26

הטבה של 200 ש"ח לתכנית וידעון האגודה לחינוך מיני בישראל

ההשתלמות תועבר ע"י סגל הוראה מהשורה הראשונה בתחום!

רכות אקדמיות: ד"ר חן קצביץ' פרסלר וסיון לוטן

"מרימות מסך": השתלמות חדשה במרכז הכשרות אינא - הטבה מיוחדת לחבריות וידידות האגודה

מרכז הכשרות אינא מזמינה אתכם להשתלמות עומק ייחודית, חדשנית ורב-תחומית המיועדת לאנשי ונשות חינוך, טיפול והדרכת הורים, המבקשת להרחיב את הידע על פורנוגרפיה לא רק כ"תוכן מיני" אלא כתופעה תרבותית, טכנולוגית, רגשית, מגדרית וחינוכית.

3 ימי לימוד | 19-20, 27 בפברואר | 18 שעות לימוד אקדמיות. לחבריות וידידות האגודה - הטבה של 200 ש"ח בדמי הרישום. ההטבה בתוקף עד ל-4.2.

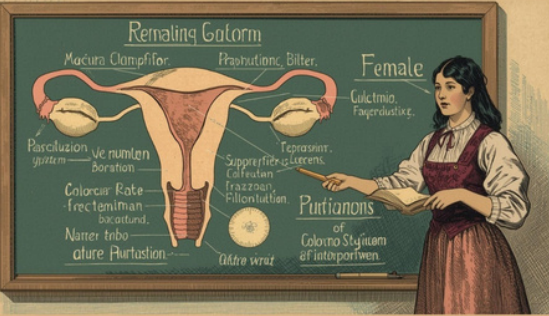
[למימוש ההטבה](#)

חינוך מיני - כן בכיתה שלי: השתלמות למורים ולמורות

חשיפת יתר למסכים ומדיה של ילדים ונוער יוצרת תפיסה מעוותת של מיניות. חינוך מיני בבית הספר יכול להתמודד עם בעיה זו. בהשתלמות "חינוך מיני כן בכיתה שלי" נלמד כיצד ניתן לפתח שיח חינוכי בריא על מיניות בכיתה. ההשתלמות תפתח בבית הספר מעלה צביה, משגב ותתקיים בימי רביעי בשעות 14:15-16:45. 10 מפגשים החל מ-11.3. מנחה ההשתלמות: ד"ר קובי מייק, ד"ר לחינוך ומנחה קבוצות בתחום המיניות.

לפרטים והרשמה - קובי - 0529459277

מרכז פסגה כרמיאל - השתלמות למורים ומורות

חינוך מיני - כן בכיתה שלי

חשיפת יתר למסכים ומדיה של ילדים ונוער יוצרת תפיסה מעוותת של מיניות. חינוך מיני בבית הספר יכול להתמודד עם בעיה זו. בהשתלמות "חינוך מיני כן בכיתה שלי" נלמד כיצד ניתן לפתח שיח חינוכי בריא על מיניות בכיתה.

ימי רביעי 14:15-16:45
10 מפגשים החל מ-11.3

תכנית החינוך הממוזהב - מעלה צביה
מנחה: ד"ר קובי מייק
ד"ר לחינוך ומנחה קבוצות בתחום המיניות

עד כאן להפעם.

לפרסום במידעונים הבאים, או לכל רעיון או עניין אחר, מוזמנות. ים לפנות אלינו במייל

info@sei.org.il

עורכות: עתר רוזנפלד, ד"ר נטע ארנון שושני

